

DIRECTIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE
A MUNICIPIULUI BUCURESTI
SERVICIUL SOLUTIONARE CONTESTATII

DECIZIA nr. 468 din 08.07.2013 privind solutionarea
contestatiei formulata de domnul **DGV**,
cu domiciliul in str., sector x, Bucuresti,
inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr.2013

Directia Generala a Finantelor Publice a municipiului Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata cu adresa nr., inregistrata sub nr...../.....2013 de catre Administratia Finantelor Publice sector x cu privire la contestatia formulata de domnul DGV formulata prin imputernicit CN nr. si inregistrata la registratura organului fiscal teritorial sub nr.4.2013.

Obiectul contestatiei il constituie Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala la persoanele fizice care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. dic/2013, emisa in baza raportului de inspectie fiscala nr. rif/2013 si comunicata sub semnatura in data de 27.03.2013.

Contribuabilul contesta obligatii de plata in suma totala de **STC lei**, din care:

- DP lei reprezentand taxa pe valoarea adaugata;
- AT lei reprezentand accesorii aferente.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art.205 alin. (1), art.206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de domnul DGV.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea pe fond a contestatiei.

I. In baza raportului de inspectie fiscala nr. rif/2013 organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Finantelor Publice sector x au emis Decizia de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala la persoanele fizice care realizeaza venituri

impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. dic/2013, prin care au stabilit in sarcina domnului DGV obligatii de plata in suma totala de STC lei, din care:

- DP lei taxa pe valoarea adaugata de plata aferenta perioadei 01.01.2008-15.03.2013;

- AT lei majorari de intarziere, dobanzi si penalitati aferente, calculate pana la data de 15.03.2013.

II. Prin contestatia formulata domnul DGV sustine ca a vandut apartamente dintr-un imobil ce nu poate fi considerat constructie noua intrucat lucrarile de amenajari interioare si recompartimentari efectuate in baza autorizatiei de construire nu au schimbat structura, natura ori destinatia imobilului, iar valoarea amenajarilor nu reprezinta mai mult de 50% din valoarea de piata a constructiei.

In masura in aceste sustineri sunt nesustenabile, domnul DGV invoca implinirea termenului de prescriptie a dreptului de a stabili calitatea de platitor de TVA incepand cu data de 01.09.2007, avand in vedere prevederile art. 22 din Codul de procedura fiscala obligatiile fiscale nu se limiteaza doar la impozite, taxe si alte sume datorate bugetului de stat. Astfel, la data de 18.01.2013 cand a fost stabilita calitatea de platitor de TVA al subsemnatului incepand cu data de 01.09.2007, dreptul organelor fiscale era prescris. De asemenea, inceperea controlului inopinat in anul 2012 nu este de natura a suspenda termenul de prescriptie de 5 ani prevazut de art. 91 din Codul de procedura fiscala.

Avand in vedere ca s-a implinit termenul de prescriptie a dreptului de stabilire a obligatiei de inregistrare in scopuri de TVA pentru anul 2007, prima tranzactie ce poate fi analizata este cea din 20.02.2008, iar obligatia de inregistrare a intervenit incepand cu luna martie 2008 conform art. 153 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. In consecinta, si baza de impozitare si calculul TVA trebuiau sa se raporteze la tranzactiile realizate dupa data de 1 aprilie 2008, de unde rezulta un quantum de TVA colectata de D1 lei si nu de DP lei cum a calculat eronat organul de inspectie fiscala.

Prin adresa inregistrata sub nr. domnul DGV precizeaza ca intelege sa conteste in totalitate actele atacate si solicita efectuarea unei expertize de specialitate pentru a determina daca lucrarile efectuate asupra imobilului in discutie l-au transformat intr-o constructie noua conform art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal.

III. Fata de constatările organelor fiscale, sustinerile contestatarului, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

3.1. Referitor la exceptia prescriptiei dreptului de a stabili obligatii fiscale

Cauza supusa solutionarii este daca dreptul organelor fiscale de a colecta la bugetul statului TVA datorata de contribuabil pentru operatiunile impozabile incepand cu data de 01.01.2008 era prescris la data emiterii deciziei de impunere contestate.

In fapt, din documentele existente la dosarul cauzei rezulta ca organele fiscale din cadrul Administratiei Finantelor Publice sector x au initiat in data de 04.12.2012 in baza ordinului de serviciu nr. un control inopinat la persoana fizica DGV cu privire la tranzactiile imobiliare efectuate in perioada 01.01.2007-31.12.2011.

In urma controlului inopinat a fost incheiat procesul-verbal nr./18.01.2013 organele fiscale au constatat ca domnul DGV a realizat un numar de 10 tranzactii imobiliare, din care:

- in anul 2007: 2 vanzari in suma de S1 lei - in luna iulie 2007 vanzarea unui apartament vechi in suma de S2 lei si in luna noiembrie 2007 vanzarea unui apartament nou in suma de S3 lei;

- in anul 2008: 8 vanzari – 2 apartamente vechi in valoare de S4 lei si 6 apartamente noi in suma de S5 lei.

Urmare tranzactiilor incheiate in anul 2007, organele fiscale au determinat ca domnul DGV a depasit plafonul de scutire in luna iulie 2007, realizand o vanzare de X lei si ca avea obligatia inregistrarii in scopuri de TVA incepand cu luna septembrie 2007 conform art. 152 alin. (6) din Codul fiscal.

La capitolul "consecinte" din procesul-verbal nr./18.01.2013 organele fiscale mentioneaza ca inspectia fiscala inceputa se va finaliza prin incheierea unui raport de inspectie fiscala in baza caruia se va emite decizie de impunere.

Conform raportului de inspectie fiscala nr. rif/2013, la care este anexat procesul-verbal nr./18.01.2013 si in baza caruia s-a emis decizia de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala la persoanele fizice care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedeclarate organelor fiscale nr. dic/2013, organele fiscale au stabilit in sarcina contribuabilului DGV obligatii fiscale reprezentand TVA de plata in suma de DP lei incepand cu data de 01.01.2008 si accesorii aferente in suma de AT lei incepand cu data de 26.02.2008.

Procesul verbal nr./18.01.2013, raportul de inspectie fiscala nr. rif/2013 si decizia de impunere nr. dic/2013 au fost comunicate Inspectoratului Judetean de Politie Prahova cu adresa nr./.....2013, in interesul solutionarii dosarului penal nr.P/2012 privind pe cetateanul italian DGV, fata de care se efectueaza cercetari sub aspectul savarsirii infractiunii prevazute si pedepsite de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005.

Prin contestatia formulata domnul DGV sustine, in esenta, ca dreptul organelor fiscale de a-i stabili obligatia de inregistrare in scopuri de TVA din luna septembrie 2007 era prescris, iar prima tranzactie ce putea fi analizata

este cea din 20.02.2008, cu consecința diminuării bazei impozabile și a taxei colectate aferente.

In drept, potrivit art. 21, art. 22, art. 23, art. 91, art. 93 și art. 110 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 21. – (1) Creanțele fiscale reprezintă drepturi patrimoniale care, potrivit legii, rezultă din raporturile de drept material fiscal.

(2) Din raporturile de drept prevăzute la alin. (1) rezultă atât conținutul, cât și cuantumul **creanțelor fiscale, reprezentând drepturi determinate constând în:**

a) **dreptul la perceperea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat**, dreptul la rambursarea taxei pe valoarea adăugată, dreptul la restituirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit alin. (4), **denumite creanțe fiscale principale;**

b) **dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților de întârziere sau majorărilor de întârziere**, după caz, în condițiile legii, denumite creanțe fiscale accesorii”.

“Art. 22. – **Prin obligații fiscale, în sensul prezentului cod, se înțelege:**

a) **obligația de a declara** bunurile și veniturile impozabile sau, după caz, **impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;**

b) obligația de a calcula și de a înregistra în evidențele contabile și fiscale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

c) obligația de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

d) obligația de a plăti dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, denumite obligații de plată accesorii;

e) obligația de a calcula, de a reține și de a înregistra în evidențele contabile și de plată, la termenele legale, impozitele și contribuțiile care se realizează prin stopaj la sursă;

f) orice alte obligații care revin contribuabililor, persoane fizice sau juridice, în aplicarea legilor fiscale”.

“Art. 23. – (1) **Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează”.**

“Art. 91. – (1) **Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani**, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) **Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23**, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă”.

“Art. 93. - **Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală**”.

“Art. 110. – (2) Colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță sau al unui titlu executoriu, după caz.

(3) **Titlul ce creanta este actul prin care se stabilește și se individualizează creanta fiscală**, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

- a) decizia de impunere;
- b) declarația fiscală;
- c) decizia referitoare la obligații de plată accesorii;
- d) declarația vamală;
- e) decizia prin care se stabilesc și se individualizează datoria vamală, impozitele, taxele și alte sume care se datorează în vamă, potrivit legii, inclusiv accesoriile;
- f) procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, întocmit de organul prevăzut de lege, pentru obligațiile privind plata amenzilor contravenționale;
- g) decizia de atragere a răspunderii solidare emisă potrivit art. 28;
- h) ordonanța procurorului, încheierea sau dispozitivul hotărârii instanței judecătorești ori un extras certificat întocmit în baza acestor acte, în cazul creanțelor fiscale stabilite, potrivit legii, de procuror sau de instanța judecătorească”.

Din cele anterior prezentate rezulta ca dreptul organelor fiscale de a stabili obligatii fiscale corelative drepturilor de creanta fiscală se prescrie in termen de 5 ani care incepe sa curga de la data de 1 ianuarie a anului urmator celui in care s-a nascut creanta fiscală, iar ca efect al implinirii termenului de prescripție organele fiscale nu mai emit titlul de creanta fiscală prin care se stabileste și se individualizeaza creanta fiscală.

In speta, se retine faptul ca organele fiscale au stabilit prin titlul de creanta fiscală – decizia de impunere nr. dic/2013 ce face obiectul contestatiei – obligatii fiscale constand in TVA datorata bugetului general consolidat incepand cu baza impozabila a avansului incasat in luna ianuarie 2008, pentru care termenul de prescripție incepe sa curga de la data de 1 ianuarie 2009 și se implineste la data de 31 decembrie 2013. Ca atare, organele fiscale au fost indreptatite sa procedeze la emiterea titlului de creanta fiscală – decizia de impunere – in data de 25 martie 2013 intrucat la aceasta data nu era implinit termenul de prescripție pentru stabilirea obligatiei contribuabilului de plata la bugetul de stat a taxei pe valoarea adaugata corelative dreptului organelor fiscale de a percepe suma datorata.

Sustinerea contestatarului privind împlinirea termenului de prescripție nu poate fi reținută în soluționarea cauzei, simpla invocare a prevederilor art. 22 din Codul de procedură fiscală nefiind suficientă, având în vedere că termenul de prescripție începe să curgă în funcție de momentul nasterii creanței fiscale reprezentată de dreptul organelor fiscale la perceperea impozitelor datorate bugetului de stat și, corelativ, a obligației contribuabilului de a plăti aceste impozite, așa cum rezultă din prevederile art. 91 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 21 alin. (2) lit. a) și art. 22 lit. a) din Codul de procedură fiscală.

Cum creanța fiscală (dreptul la perceperea impozitelor) se naște la momentul în care se constituie baza de impunere care o generează, așa cum se stipulează la art. 23 din Codul de procedură fiscală, rezultă că organele fiscale au fost îndreptățite să stabilească TVA pentru începând cu avansul încasat în luna ianuarie 2008, când au fost îndeplinite condițiile pentru perceperea TVA, în conformitate cu prevederile art. 134, art. 134¹ și art. 134² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în anul 2008 și aplicabile în materie conform carora:

“Art. 134. – (1) Faptul generator reprezintă faptul prin care sunt realizate condițiile legale necesare pentru exigibilitatea taxei.

(2) **Exigibilitatea taxei reprezintă data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită, în baza legii, să solicite plata de către persoanele obligate la plata taxei, chiar dacă plata acestei taxe poate fi amânată”.**

“Art. 134¹. – (3) Pentru livrările de bunuri imobile, faptul generator intervine la data la care sunt îndeplinite formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de la vânzător la cumpărător”.

“Art. 134². – (1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), **exigibilitatea taxei** intervine:
[...]

b) **la data la care se încasează avansul**, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator. [...]”.

Mai mult, se reține că obligația contribuabilului de a se înregistra în scopuri de TVA începând cu data de 01.09.2007 **a subzistat pe toată perioada cât acesta a realizat operațiuni impozabile**, inclusiv la data de 01.01.2008, **nerespectarea obligației de înregistrare fiind astfel continuă**, motiv pentru care curgerea termenului de prescripție nu poate fi considerată ca fiind începută la data de 01.09.2007.

În consecință, având în vedere cele anterior prezentate, se reține că dreptul de creanță al organelor fiscale corespunzător obligației domnului DGV de a plăti la bugetul statului TVA în cuantum de DP lei nu este prescris, motiv pentru care contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere.

3.2. Referitor la TVA colectată în suma de DP lei

Cauza supusa solutionarii este daca un imobil ce a fost supus lucrarilor de amenajare si compartimentare ce l-au transformat dintr-o singura unitate locativa in 12 apartamente individuale de locuit este o constructie noua in intelesul legii fiscale, la instrainarea careia se datoreaza taxa pe valoarea adaugata aferenta.

In fapt, potrivit constatarilor organelor de inspectie fiscala domnul DGV a vandut, cu caracter de continuitate, diverse bunuri imobile, printre care si apartamente din imobilul situat in S, str. A nr. 15 A.

Organele fiscale au retinut ca domnul DGV a achizitionat prin contractele de vanzare-cumparare autentificate sub nr./08.03.2006 si nr./16.10.2007, in integralitate, dreptul de proprietate asupra imobilului situat in S, str. A nr. 15 A. In baza autorizatiei de construire nr. aut/01.11.2006 emisa de Primaria S au fost executate lucrari de "amenajari interioare si exterioare pentru realizarea de apartamente individuale de locuit, amenajare parcare", receptionate in baza procesului-verbal de receptie nr. pvr/29.05.2007.

Deoarece in urma lucrarilor au rezultat locuinte noi prin recompartimentare si renovare care, pana la data de 31 decembrie 2008, au fost considerate locuinte noi, organele fiscale au tratat operatiunile ca fiind taxabile si au colectat TVA in suma de DP lei aferenta tranzactiilor realizate in anul 2008 cu apartamentele situate in acest imobil.

Prin contestatia formulata contribuabilul sustine ca nu este vorba de constructii noi intrucat lucrarile de amenajari interioare si recompartimentari efectuate in baza autorizatiei de construire nu au schimbat structura, natura ori destinatia imobilului, iar valoarea amenajarilor nu reprezinta mai mult de 50% din valoarea de piata a constructiei.

In drept, potrivit art. 126, art. 140 si art. 141 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare:

"Art. 126. – (9) Operatiunile impozabile pot fi:

a) **operatiuni taxabile**, pentru care se aplică cotele prevăzute la art. 140; [...]

c) operatiuni scutite de taxă fără drept de deducere, pentru care nu se datorează taxa și nu este permisă deducerea taxei datorate sau achitate pentru achiziții. În prezentul titlu aceste operatiuni sunt prevăzute la art. 141".

„Art. 140. – (1) **Cota standard este de 19% și se aplică asupra bazei de impozitare pentru operatiunile impozabile care nu sunt scutite de taxă sau care nu sunt supuse cotei reduse**".

"Art. 141. – (2) Următoarele operatiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...]

f) livrarea de către orice persoană a unei construcții, a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, precum și a oricărui alt teren. Prin **excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi**, a unei părți a acesteia sau a unui teren construibil. **În sensul prezentului articol, se definesc următoarele:**

1. teren construibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;
2. construcție înseamnă orice structură fixată în sau pe pământ;
3. livrarea unei construcții noi sau a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizări a construcției sau a unei părți a acesteia, după caz, în urma transformării;
4. **o construcție nouă cuprinde și orice construcție transformată astfel încât structura, natura ori destinația sa au fost modificate sau, în absența acestor modificări, dacă costul transformărilor, exclusiv taxa, se ridică la minimum 50% din valoarea de piață a construcției, exclusiv valoarea terenului, ulterior transformării”.**

În speta, potrivit contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr./08.03.2006 domnul DGV a achiziționat 90% din construcția finalizată în anul 2004 pe terenul situat în S, str. A nr. 15A și formată din:

- demisol având: living, baie, baie, hol, vestibul, baie, camera, camera, vestibul, baie, casa scării, cu o suprafață utilă de 124,63 mp și o suprafață construită de 146,11 mp;

- parter având: hol acces, hol+casa scării, camera, baie, vestibul, vestibul, baie, camera, camera, baie, hol, vestibul, terasa, balcon, balcon, balcon, cu o suprafață utilă de 135,14 mp și o suprafață construită de 159,37 mp;

- etaj având: hol+casa scării, hol, baie, vestibul, camera, camera, vestibul, baie, baie, vestibul, camera, camera, baie, balcon, balcon, balcon, cu o suprafață utilă de 127,42 mp și o suprafață construită de 151,14 mp;

- mansarda având: hol+casa scării, hol, baie, vestibul, camera, camera, vestibul, baie, baie, vestibul, camera, camera, balcon, balcon, balcon, cu o suprafață utilă de 127,90 mp și o suprafață construită de 151,20 mp.

Ulterior, în baza autorizației de construire nr. aut/01.11.2006 emisă de Primăria S au fost executate lucrări de “amenajări interioare și exterioare pentru realizarea de apartamente individuale de locuit, amenajare parcare”, recepționate în baza procesului-verbal de recepție nr. pvr/29.05.2007.

Prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr./16.10.2007 contribuabilul a cumpărat 10% din apartamentele nr. 1-12 rezultate în urma realizării apartamentului individual de locuit, după cum urmează: apartamentele 1-3 la demisolul 1, apartamentele 4-6 la parter, apartamentele 7-9 la etajul 1 și apartamentele 10-12 la mansarda 1 a imobilului, precum și terenul aferent acestor apartamente.

Din cele anterior prezentate rezultă că, în fapt, lucrările executate asupra imobilului constând în amenajări interioare și exterioare pentru realizarea de apartamente individuale de locuit **au transformat construcția inițială prin modificarea structurii interioare a acesteia reprezentată de o singură unitate într-o construcție formată din 12 apartamente individuale**, astfel că susținerea contestatarului privind nemodificarea structurii clădirii este nefondată. De altfel, dacă lucrările de compartimentare nu ar fi modificat structura construcției, așa cum susține contestatarul, acesta nu ar mai fi avut nevoie de

autorizatie de construire, avand in vedere ca potrivit art. 11 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executarii lucrarilor de constructii, republicata se pot executa fara autorizatie de construire "lucrari de compartimentare provizorie nestructurala". Cum pentru transformarea unei singure unitati structurale in 12 apartamente de locuit a fost necesara obtinerea unei autorizatii de construire rezulta ca acestea au afectat structura constructiei, astfel ca, in intelesul exceptiei reglementate de la art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal, constructia astfel transformata este o constructie noua, iar livrarea apartamentelor ce o compun reprezinta operatiune taxabila din punct de vedere al TVA. Mai mult, in declaratia data organelor fiscale in 07 decembrie 2012 insusi contestatarul a recunoscut faptul ca apartamentele instrainate in anul 2008 situate la adresa din S, str. A nr. 15A sunt apartamente noi.

Referitor la argumentul privind valoarea amenajarilor ce trebuie sa depaseasca 50% din valoarea de piata a constructiei se retine ca aceasta este o conditie alternativa pentru a considera o constructie ca fiind noua, in textul de lege folosindu-se conjunctia "sau". Totodata, contestatarul foloseste in argumentatie valoarea de L lei (E euro) ca reprezentand costul lucrarilor de amenajare, desi aceasta reprezinta o valoare indicata estimativ la momentul eliberarii autorizatiei de construire, valoarea reala a lucrarilor urmand a fi declarata la incheierea lucrarilor, conform prevederilor art. 267 alin. (14) din Codul fiscal.

De asemenea, nici solicitarea contestatarului de a se dispune efectuarea unei expertize de specialitate nu poate fi retinuta in solutionarea cauzei, avand in vedere ca, potrivit dispozitiilor art. 206 alin. (1) lit. d) din Codul de procedura fiscala, sarcina probei îi revine in totalitate, cu atat mai mult cu cat in posesia acestuia se aflau probele indicate, cum ar fi cererea de autorizare nr./12.10.2006, proiectul pentru autorizarea lucrarilor de construire nr. P/2006 elaborat de SC AH SRL, documentatia tehnica, avizele si acordurile obtinute, declaratia privind valoarea reala a lucrarilor la finalizarea amenajarilor etc.

In consecinta, in raport de cele anterior precizate, se retine ca apartamentele vandute din imobilul situat in S in anul 2008 sunt apartamente noi, in sensul legislatiei fiscale, la livrarea carora se datoreaza TVA aferenta in suma de DP lei, argumentele contestatarului nefiind insotite de probe care sa combata constatarilor organelor de inspectie fiscala, motiv pentru care contestatia urmeaza a fi respinsa ca neintemeiata si nesustinuta cu documente pentru acest capat de cerere.

3.3. Referitor la accesoriile aferente TVA in suma de AT lei

Cauza supusa solutionarii este daca persoana fizica DGV datoreaza accesoriile aferente taxei pe valoarea adaugata, in conditiile in care in sarcina sa a fost retinut ca fiind datorat debitul stabilit prin decizia de impunere contestata.

In fapt, pentru diferenta de TVA de plata rezultata in urma inspectiei fiscale in suma de DP lei, organele de inspectie fiscala au stabilit si accesoriile aferente in suma de AT lei reprezentand majorari de intarziere, dobanzi si penalitati aferente, calculate pana la data de 15.03.2013.

In drept, potrivit art. 119 si art. 120 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata:

"Art. 119. - (1) **Pentru neachitarea la termenul de scadenta de catre debitor a obligatiilor de plata, se datoreaza dupa acest termen majorari de intarziere**".

"Art. 120. - (1) **Majorarile de intarziere se calculeaza pentru fiecare zi de intarziere**, incepand cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pana la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) **Pentru diferentele suplimentare de creante fiscale rezultate din corectarea declaratiilor sau modificarea unei decizii de impunere, majorarile de intarziere se datoreaza incepand cu ziua imediat urmatoare scadentei creantei fiscale pentru care sa stabilit diferenta si pana la data stingerii acesteia inclusiv**".

Ulterior, incepand cu data de 1 iulie 2010 majorarile de intarziere au fost inlocuite cu "dobanzi" si "penalitati" de intarziere, in conformitate cu prevederile art. 119, art. 120 si art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare:

"Art. 119. - (1) **Pentru neachitarea la termenul de scadenta de catre debitor a obligatiilor de plata, se datoreaza dupa acest termen dobanzi si penalitati de intarziere**".

"Art. 120. - (1) **Dobanzile se calculeaza pentru fiecare zi de intarziere**, incepand cu ziua imediat urmatoare termenului de scadenta si pana la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) **Pentru diferentele suplimentare de creante fiscale rezultate din corectarea declaratiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobanzile se datoreaza incepand cu ziua imediat urmatoare scadentei creantei fiscale pentru care sa stabilit diferenta si pana la data stingerii acesteia inclusiv**".

"Art. 120¹. - (1) Plata cu intarziere a obligatiilor fiscale se sanctioneaza cu o **penalitate de intarziere** datorata pentru neachitarea la scadenta a obligatiilor fiscale principale.

(2) Nivelul penalitatii de intarziere se stabileste astfel:

a) **daca stingerea se realizeaza in primele 30 de zile de la scadenta, nu se datoreaza si nu se calculeaza penalitati de intarziere pentru obligatiile fiscale principale stinse;**

b) **daca stingerea se realizeaza in urmatoarele 60 de zile, nivelul penalitatii de intarziere este de 5% din obligatiile fiscale principale stinse;**

c) **dupa implinirea termenului prevazut la lit. b), nivelul penalitatii de intarziere este de 15% din obligatiile fiscale principale ramase nestinse.**

(3) **Penalitatea de intarziere nu inlatura obligatia de plata a dobanzilor**".

Avand in vedere cele retinute anterior prin prezenta decizie, potrivit carora contestatarul datoreaza taxa pe valoarea adaugata stabilita suplimentar de plata de catre organele de inspectie fiscala, rezulta ca acesta datoreaza si accesoriile aferente, in virtutea principiului de drept *accessorium sequitur principalae*, motiv pentru contestatia urmeaza a fi respinsa ca neintemeiata si pentru acest capat de cerere.

Pentru considerentele ce preced si in temeiul art. 126 alin. (9), art. 134 alin. (1), art. 134¹ alin. (3), art. 134² alin. (1) si alin. (2) lit. a), art. 140 alin. (1) si art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal si art. 21 alin. (2) lit. a), art. 22 lit. a), art. 23 alin. (1), art. 91 alin. (2), art. 93, art. 110 alin. (3), art. 119 alin. (1), art. 120 alin. (1) si alin. (2), art. 120¹, art. 206 alin. (1) lit. d) si art. 216 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare

DECIDE:

Respinge contestatia formulata de domnul DGV impotriva Deciziei de impunere privind taxa pe valoarea adaugata si alte obligatii fiscale stabilite de inspectia fiscala la persoanele fizice care realizeaza venituri impozabile din activitati economice nedecarate organelor fiscale nr. dic/2013, emisa de organele de inspectie fiscala din cadrul Administratiei Finantelor Publice sector x pentru TVA in suma de DP lei si accesorii aferente in suma totala de AT lei.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.